

imate, kar ste iskali; čemu ste se prepirali. Pač so ga nekateri prosili, da naj jim pusti zidati, ali Nandek je bil pa tudi premošk, da bi se dal kar tako meni nič tebi nič ugnati v kozji rog. Ko skušajo zidati še dalje, zgrabi deske, navoženno kamenje, razmeče vse okolo sebe in neusmiljeno pristavi: „Danes ne bode zidal nihče več; za danes smo vže v kraji!“

Ovbe! Kako možate, rekel bi, skoraj ošabne so bile te besede! Pa kaj so hoteli? Slušati so ga morali, ker so vedeli, da Nandek je le Nandek in se z grda pri njem nič ne opravi, posebno še, kadar je takó-le malo „nasajén.“ Sicer pa jim je vest očitala, da so sami krivi in morajo potrpeti, a Nandek se je tudi hitro ohladil, šel na zgornji konec potočka in ondù začel delati malinčke, da bi jih gnala čvrsta vodíca.

„Alò, alò, Nandek pa malinčke dela, malinčke dela,“ zavpije Vrbétov Nacek in kmalu so se zopet zbrali vsi okrog njega ter se je poravnalo prejšnje nasprotje. Saj Nandek vender ni bil tako zlòben kot bi kdo mislil in se je takój sprijaznil, če so kdaj prišli sem ter tja „navskriž,“ samó da ga je pustila njegova slaba volja ali „nasajenost.“

Ko Nandek izgotovi tako nekako tri ali štiri malinčke, razvrsti jih drugega za drugim po bistrem potočku, da jih je bilo veselje gledati, ko so se tako vrtili in metali srebropéne kapljice daleč proč od belih lopátic. In kako ponosen je bil na svoje delo! Raca na vodi! Hodil je okolo njih kot kak izkušen malinar, ki je služil vže tega in ónega gospodarja. Zdaj je popravil kaj pri tem, zdaj pri ónem, če ga je morda zanesla voda ali spravila iz tečaja. Pri vsakem je imel kaj uravnati in urediti. Aj, to vam je bilo skakanje in veselje. Medénova Francka same radosti ni vedela, kaj bi počela. Kakor vrtalka se je vrtila okrog malinčkov, drugi pa so peli znano pesenco:

„Solnce sije pa dež gre
Málin melje brez vodé . . .“

Takó so se veselili naši otroci, dokler se niso tudi malinčka naveličali. Kaj so potem počeli, ne vem. Samó to vem, da so se vsak dan zabavali po svoje in se radostili krasne vzpomladi, ki je najlepši letni čas in prava podoba brezskrbne mladosti.

Gazela.

(Basen.)

Gazela je bila nekoč žejna in pride k studencu vode. Pije in ugleda svojo podobó v vodi. Žalostna je zaradi šibkosti svojih nog, pa vesela in radostna velikosti in krasote svojih rogov. Nakrat jo napadejo lovci in ona zbeži pred njimi. Bila je v ravnini in niso je ujeli. Ko pa pride v hrib in se umakne mej drevje, ujemó jo lovci in ubijejo. Umirajoč pravi: „Gorje mi, o jaz sirota, kar sem zaničevala, to me je rešilo in na kar sem se zanašala, to me je pogubilo.“

(Iz arabščine preložil F. Župčev.)

